

από την αυτοκρατορική της κλίση με τα πολυτελή χρυσοκέντητα σκεπάσματα καί πήγαινε καί ξεπλυνόταν σε μιὰ γωνιά σ' ένα σκληρό στρώμα, απ' τὸ ὅποιο σηκώνονταν κάθε τόσο γιὰ νὰ προσενηχθῆ στο Θεό. Δὲν ἦταν γυναίκα αὐτή, ἦταν ἅγια.

Ἐνωμεταξὺ ὁ Βασιλεὺς πῆδενε καὶ ἀμέσως ὁ Λέων, ἀποκτήσας ἀπότομα τὴν ἐλευθερία του, ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται ὀλοένα ἀπὸ τὴ συζυγὸ του.

Ἐπὶ πλέον, ὁ θάνατος τοῦ μοναχικοῦ παιδιοῦ τοῦ, τῆς μικρῆς Εὐδοκίας, ἀπομάκρυνε ἀκόμα περισσότερο τοὺς δύο συζύγους. Μετὰ τὸ δυστύχημά της αὐτὸ, ἡ Θεοφανώ, βιθιαμένη στὴ μεγάλη της θλίψη, ἀπαραιτήχηρε σχεδὸν ἐντελῶς ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Συγχρόνως ὁ φανατικῶς ἀσκητισμὸς της τὴν εἶχε κάνει τόσο ἀσθενεῖα, ὥστε νὰ μὴν ἐλπίζῃ περὶ ὁ αυτοκράτωρ νὰ τοῦ χαρίσῃ δευτέρου παιδί. Γι' αὐτὸ στο τέλος τὴν ἄφησε ἐντελῶς ἤσυχη στὰ θρησκευτικὰ της καθήκοντα κ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε ξεγᾶσει τὴ φίλη τῆς νεότητός του, ἀποφάσισε νὰ συνδεθῇ πάλι με τὴν κόρη τοῦ Τσαωσιῦ, Ζωή.

Ἡ αυτοκράτειρα τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἀπὸ τοὺς πρῶτους. Ἐπειδὴ δέ, παρ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσίν της στὰ θεῖα, ἡ ἅγια αὐτὴ γυναίκα ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα νὰ εἶνε φιλότιπος, κόντεψε νὰ τορλαθῆ ἀπὸ τὴ θλίψη της.

Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ζοῦσε στὴν Κωνσταντινούπολι, στὸ μοναστήρι τῆς Ψαμαθείας, ἓνας ἅγιος ἄνθρωπος, ὀνομαζόμενος Εὐθύμιος, πρὸς τὸ ὅποιο ὁ Λέων ἔτρεφε μεγάλῃ ἐκτίμησιν καὶ σεβασμῷ. Σ' αὐτὸν λοιπὸν, μέσ' στὴν ἀπόγνωσίν της, κατέφυγε ἡ Θεοφανώ. Τοῦ ἐξήγησε ὅτι μετὰ τὸ θάνατο τῆς ἀγαπημένης της κόρης δὲν εἶχε περὶ κανένα λόγο νὰ ζῆ μέσ' στὸ παλάτι, ὅτι ἰστέφερε φοιχτὰ ἀπὸ τὴν κατάστασιν ποὺ εἶχε δημιουργηθεῖ καὶ τοῦ ἐξήγησε τὴν ἔγκρισίν του ν' ἀποσιβῆ στὸ μοναστήρι τῆς ἐκκλησίας τῶν Βλαχερνῶν. Λέγοντας πὺς γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αὐτὸ ἦταν διατεθειμένη νὰ κάνῃ κάθε θυσία, ὡς καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ διαζύγιον νὰ δώσῃ στὸ συζυγὸ της. Ὁ Εὐθύμιος ὅμως εἶχε ἀντίθετη γνώμη καὶ ἀφοῦ τὴν ἐνίσχυσε καὶ τῆς παρέστησε τὴν εὐθύνη ποὺ εἶχε, ἐγκαταλείποντας τὸ συζυγὸ της, πῆγε καὶ βρῆκε τὸν αυτοκράτορα. Ὁ Λέων ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀκούοντας τὰ σχέδια τῆς συζυγοῦ του καὶ μετὰ τὴ σκέψιν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ παντρεθῆ ἀμέσως τὴν ἀγαπημένην του Ζωή.

Μὰ ἀμέσως ὁ Εὐθύμιος, παίρνοντας αὐτοῦ τὸν ἄρχισον νὰ τὸν ἐπιπλήττῃ καὶ νὰ τὸν μείμνεται καὶ ἐπειδὴ ὁ αυτοκράτωρ ἐπέμνε, τότε ὁ μοναχὸς ἔφυγε, διακηρύσσοντας ὅτι δὲν θὰ τὸν ξαναβλέπετε περὶ, ἂν ἐπέμνε στὴν ἐνοχὴ ἀπόφασίν του.

Παρ' ὅλες ὁμοῦ τῆς ἀπειλῆς του αὐτὲς καὶ παρ' ὅλη τὴν εὐσέβειαν τοῦ αυτοκράτορος, ὁ Λέων δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε... Ἐπέμνε νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τὴ Θεοφανώ γιὰ δύο λόγους: πρῶτον γιὰτὶ ἀγαποῦσε φιλογερά τὴ Ζωή καὶ δευτέρου γιὰτὶ ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ διάδοχον...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΕΣ

Ο ΟΜΗΡΟΣ... ΒΕΛΓΟΣ!

Μέχρι σήμερα ξέραμε ὅτι ἑπτὰ πόλεις ἐφίλωνεκοῦσαν διεκδικώντας καθεμὰ τὴν καταγωγή τοῦ Ὁμήρου. Τώρα τελευταία ὁμοῦ κάποιος Βέλγος ὀνόματι Ἐρρίκος Καγιέ ἐδημοσίωσεν ἓνα ὀγκωδέστατον σύγγραμμα, στὸ ὁποῖο ἐπιχειρεῖ νὰ ἀποδείξῃ, οὔτε λίγο οὔτε πολύ, ὅτι ὁ τυφλὸς ραψωδὸς τῶν ἀθανάτων ἑπὶ ὄντων ἦταν σηματοπρωτῆς του!... Τὸ περίεργον ὁμοῦ εἶνε ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἱστοριογράφος δὲν περιορίζεται σ' αὐτὴ τὴν ἀνακάλυψιν, ἀλλὰ ζητεῖ νὰ εἰσαγάγῃ κ' ἄλλες θεωρίαι, ἐντελῶς δικῆς του. Ἰσχυρίζεται ἐπὶ παραδείγματι ὅτι ἡ Τροία δὲν ἔκειτο στὴν Ἀσία, ἀλλὰ... στὴν Ἀγγλία καὶ μάλιστα κοντὰ στὸ Κέιμπριτζ. Ἐπίσης ὑποστηρίζει ὅτι ἂν ὁ Ὁμηρὸς ἔγραψε ἐλληνικά, αὐτὸ τόκαμε μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τὸν καταλαβαίνουν οἱ λαοὶ τῆς Δύσεως, οἱ ὁποῖοι μιλοῦσαν... τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα!... Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι ὁ Ὁμηρὸς δὲν ὑπάρχει περὶ στὴ ζωή καὶ μορφή ὁ καθένας νὰ λέῃ γι' αὐτὸν ὅτι τοῦ κατέθεσιν στὸ σοφὸ του κεφάλι.

Οἱ Ποιμένες
(Εἶκον τοῦ Γκρίστω)

ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ...

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἶγῃ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Ἄγνῳ, χρυφὸ λουλοῦδι τῆς ζωῆς μου, ἔλα καὶ πρόβαλε στὸ φῶς τοῦ κόσμου... Σ' ἔθρηνεν ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς μου, σ' ἔπλασε ἡ τριζυμία τῆς σαρκὸς μου. Ἐλα τώρα τὰ μάτια νὰ σοῦ ἀνοιξῶ, θέλω λευκὸ τὸν κόσμον νὰ σοῦ δείξω.

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἶγῃ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Ἀπὸ παλιὰ εἶν' ἄσπρα ἡ γῆ γεμάτη κ' ἀπὸ τὸ κάθε δέντρο καὶ κλωνιά, περίσσιοι κρέωνται καρποὶ χιονάτοι, κ' εἶνε προσκέφαλο κάθε λιθάρου. Ἄνοιξε τώρα τὰ γυῖα σου μάτια, δικὰ σου εἶνε περβόλια καὶ παλιὰτα.

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἶγῃ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Τὸ κάθε ἀγκάθι ποῦτσιουλο ἔχει γίνει, κάθε γροειδὸς παφθενικὸ κρεββάτι, στὰ ξεραμένα κλώνια ἀνθῶνε χροῖνοι καὶ γυασιὰ ἡ πέτρα εἶνε γεμάτη. Τὰ μάτια σου, παιδί μου, ἀνοιξε τώρα καὶ σήγασ γίνε ἐοῦ στὴν ἄσπρα χώρα.

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἶγῃ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Τέτοιο γιὰ σένα ὄνειροτὸ τοῦ κόσμου τὸ πανηγύρι τῶν πλάσας, παιδί μου. Ἐλα καὶ τ' ἀποργὸ σου χερί δός μου, καὶ στῆς ζωῆς τὸ δρόμο ἔλα μαζί μου, καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐγὼ τὰ κάλλη ὅπου δὲν τὰ θεωρεῖ τὸ μάτι κάθε ἀνθρώπου.

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἶγῃ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Ἐλα, ἄμορὸ μου σπλάγνο, κ' ὅταν (σβύσῃ) τ' ὄραμα τὸ λευκὸ, καὶ ἡ κακία κ' ἡ ἀσχημά τὸν κόσμον πρὶν ζῆτησῃ, ἡ ἀσχημα τοῦ κόσμου ἡ ἀλωνα, ἐγὼ, χρυσὸ μου χροῖνε, θὰ σοῦ φέρω στὸ δάσος τ' ὠμορφότερο ποῦ ἔξω.

Πέφτει τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἶγῃ νεφουλα ἀσπροντιμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Κάτω ἀπὸ τ' ἄσπρα δέντρα τὰ ψηλά, μέσα στὸ περιβόλι τὸ μεγάλο,

τὸ χιόνι θε νὰ σκάψω ἀπάλᾳ καὶ τὸ μυρὸ κοριάζει σου θὰ βάλω. Ἐκεῖ τὰ μάτια πάλι θὰ σοῦ κλείσω! Τελεῖσος ἡ ζωή... Γύρσο πίσω...

Ἀνοῖνε τὸ χιόνι ἀργά, βουβά καὶ ἡ αἶγῃ νεφουλα θαρραμένη χαϊρεταί τῇ γῆ.

Μετάφρ. ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ ΤΗΣ ΜΥΓΑΣ

Τὸν παλαιότερον καιρὸ οἱ Τσιγγάνοι, ὅταν ἔδιναν μικρῆς συναυλίας σὲ χώρῳ ὀπωσθήποτε ἀνοιχτὸ καὶ μπροστὰ σὲ πολιτεπῆδες ἀρχαιοτάτη, μεταχειρίζονταν τὴν ἐξῆς πρωτότυπη καὶ ἐξυπνότητι μέθοδο, κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐισπραξέως τῶν εἰσφορῶν, γιὰ νὰ μὴν ἀλληλοκλιθεῖνται: Ἐκείνος ποῦ θὰ μάζεψε τὰ χρήματα, μετ' ὅτου ἔνα του χερί βαστοῦσε τὸ δίσκο, καὶ μέσα στὸ ἄλλο εἶχε κλεισμένη μιὰ μυῖγα ζωντανή. Τὴ μυῖγα αὐτὴ ὄφειλε νὰ τὴν διατηρῆ ὑπὸ περιορισμὸ καθ' ὅλη τὴ διάρκειαν τῆς συλλογῆς τῶν εἰσπραξέων καὶ στὸ τέλος ἔπρεπε νὰ τὴν παραδώσῃ στοὺς συντόφρους τοῦ ζωντανή. Ἐτοῖ μονάχα θὰ ἐπιθύνοντο ἐκείνοι ὅτι δὲν εἶχε διαπράξει καμιά κλοπή!...

